

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดโพธิ์ชัย

บ้านสามผง ต.สามผง อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม

เมื่อปลายวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

การสร้างความดีอย่าไปถอย

ขึ้นมานั่งเฉย ๆ ไม่ใช่ นั่งเทศน์นะ เออะอะก็จะมาจ่อฟังแต่เทศน์ ผู้เทศน์มันจะตาย แล้วรู้ไหมล่ะ ใ้ผู้ฟังมันฟังได้สบาย ๆ กลับไปก็ฟังได้ ฟังไปทั้งหลับทั้งตื่นนั่นแหละ ผู้เทศน์มันต้องตื่นอยู่เรื่อยถึงเทศน์ได้ ถ้าหลับมันเทศน์ไม่ได้นะ มันยังงั้นนี่ พอเห็นขึ้นธรรมาสน์ ท่านจะเทศน์แล้ว ๆ ขึ้นเฉย ๆ เป็นไรไป ตั้งแต่ถึงเขาขึ้นถึงปลายไม้เขาก็ยังขึ้นได้ เราเป็นคนแท้ ๆ ทำไมขึ้นนี้ไม่ได้มีอย่างเหรอ วัดสามผงเราเคยมาหลายหนแล้ว ละ จำไม่ได้แล้ว ต้นไม้ก็ใหญ่โตเหมือนอย่างวัดเรา วัดเราก็ใหญ่โตต้นไม้เปลี่ยนแปลงไปหมด อันนี้ก็เปลี่ยนเหมือนกัน

วัดสามผงนี้เราเคยเข้าเคยออกไม่รู้กี่ครั้งก็หนแล้ว เขาเรียกวัดป่าสามผง เราเคยไปเคยมาเคยเข้าเคยออกอยู่ตลอด ตั้งแต่เที่ยวกรรมฐานเที่ยวมาทางนี้นะ ตอนนั้นท่านอาจารย์บุญมาท่านอยู่ที่นี้ เราเที่ยวไปมาบ่อย ๆ แลวนี่ เที่ยวกรรมฐานแลวนี่ไปหมดละมาถึงแล้ว ไม่ใช่มาแล้วเตรียมเทศน์เลยนะ เราขึ้นมานั่งเฉย ๆ คนทั้งหลายเขายังนั่งได้เราทำไมนั่งเฉย ๆ ไม่ได้ พอนั่งปั๊บก็จะให้เทศน์ปั๊บเลยเหรอ

(ได้เวลาสมควรแล้ว กระผมนายอาจ นพจันทร์ ขออาราธนาในมนต์ท่านอาจารย์ หลวงตาได้แสดงธรรมโปรดแก่ญาติโยม ตามสมควรแก่เวลาและธาตุขันธ์ขององค์ หลวงตาครับ) เอ้อ พอดี พูดถูกต้องดี สมควรแก่เวลาและธาตุขันธ์ ถ้าเอาเวลามาใส่ไม่ได้ (อยากจะให้เมตตาเอามือแตะอันนี้ให้หน่อยครับ) ไหน ๆ เอามาดู เอาขึ้นมานี่. ศิลาฤกษ์อาคารหอพระไตรปิฎก หอสมุดประชาชนวัดโพธิ์ชัย บ้านสามผง ต.สามผง อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม วางโดยพระธรรมวิสุทธิมงคล ท่านอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ วันคล้ายวันเกิดของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ครบรอบ ๑๓๗ ปี ๙ เดือน ๑๐ วัน ๒๐ มกราคม ๒๔๑๓ และของท่านพระอาจารย์ เก่ง อธิมุตตโก ครบ ๑๒๐ ปี (๓๐ ตุลาคม ๒๔๓๐) เอ้อ เอาละ

ขึ้นธรรมาสน์ก็ไม่ว่าจะเอาคำไหนมาเทศน์ ข้อยจะเอานิทานหลวงพ่อกับจัวน้อย มาว่าให้พวกเจ้าฟังเด้อ ฮู้จักบัจจัวน้อย เณรน้อยนั่นละ เขาเรียกจัวแต่ก่อน เจ้าหัวจัว เดียวนี้ก็เป็นพระเป็นเณรเปลี่ยนชื่อไปแล้วแหละ เวลาเขานิมนต์ไปเทศน์ หลวงพ่อนั้นจนตรอกจนมุม จะทำยังไงเณร เขานิมนต์เราไปเทศน์ แล้วเราจะทำยังไง พูดปรึกษาเณรน้อย เณรน้อยก็ โอ้ย มันจะยากอะไร เดินไปตามทางนี้ก็ได้อันเทศน์จะ

ยากอะไร แล้วทำไมต้องบอกเรานะ ตามทางมันมีที่ไหนมีกัณฑ์เทศน์ที่ไหนให้บอกเรา เอ้อ จะบอกกว้างนั้น

ณเราเดินตามทางไปจะไปเทศน์ เก็บกัณฑ์เทศน์ไปตามทาง เข้าใจปล่ะ เก็บกัณฑ์เทศน์ไปตามทาง พอไปถึงได้ยินเสียงนกกามันฮ้อง มันขันซิ ว่าตักก้อก้อ ๆ ตักกะลาทาทา นี่กลอนหนึ่งแล้วนะหลวงพ่อกับเราบอก ตักก้อก้อ นี่มันแม่นนกกาทา แล้วที่นี้ผ่านไปข้างหน้าเห็นพวกไก่ป่า เขาก็บินตามประสาเขานั้นละ พอบินผ่านหน้าอันนี้เป็นกัณฑ์ที่สองแล้วนะ ตักก้อก้อมันแม่นนกกาทา บินไปมามันแม่นไก่ป่า เข้าใจไหมละ ครั้นเดินไปอีกไปเห็นนกเขียนบินผ่านฟ้า บินผ่านฟ้ามันแม่นนกเขียน ได้สามเท่านั้นละไปขึ้นธรรมาสน์ พอขึ้นธรรมาสน์แล้วก็เริ่มเทศน์ เขาก็วางกัณฑ์เทศน์ไว้ข้างหน้า

นี่เราพบเห็นมีกัณฑ์เทศน์อยู่ข้างหน้า หือ มันเป็นอย่างนี้ บ้านสามผงนี่ขาดกัณฑ์เทศน์อยู่ข้างหน้า เข้าใจปล่ะ เขาว่างกล้วยหอม กล้วยจ้าว กล้วยไซ้อยู่ข้างหน้า เข้าใจปล่ะ หลวงพ่อนี้ก็ขึ้นเทศน์ ก็ขึ้นตักก้อก้อมันแม่นนกกาทา ครั้นบินไปมามันแม่นไก่ป่า บินผ่านฟ้ามันแม่นนกเขียน แล้วไปเห็นกล้วยชืดี่มอยู่หน้าบ่อนเทศน์ ไผทานกล้วยส้วยลงๆ (เรียวยแหลม) ไผทานถุง สักกะโยง(กระโดดสูง) ขึ้นฟ้า มันมีถุงอยู่นั้น กล้วยก็มีอยู่นั้น พอว่าอย่างนั้นแล้วเขาก็ชนกล้วยหนี เขาก็เอาถุงไวนั้นละ ที่นี้เสียดายกล้วยชืดี่มหลวงพ่อกับเรา เข้าใจปล่ะ ไผทานกล้วยส้วยลงๆ ไผทานถุง สักกะโยงขึ้นฟ้า ก็เลยจะเอาถุงละที่นี้ อยากจะสักกะโยงขึ้นฟ้า ว่างั้นเถอะ บ่มีปีกก็ช่าง ขอให้ได้ถุงก็พอ เข้าใจปล่ะ

พอว่าทานกล้วยส้วยลงๆ เขาก็ชนกล้วยหนีละชืดี่มเอาแต่ถุงไว้ แต่เสียดายกล้วยชืดี่มหลวงพ่อกับเรา โอ้ กล้วยจ้าวกล้วยหอมบ่เป็นหยั่ง มันเป็นแต่ชั่งตั้งแต่กล้วยตีบน้อยก็ได้นกกล้วยคินมาอีกเข้าใจปล่ะ สุดท้ายผู้เฒ่าได้ทั้งกล้วยจ้าวกล้วยหอม ได้ทั้งถุง เข้าใจปล่ะ แต่หลวงพ่อบัวมือนี่จักสิได้อันใด บ่ได้อันใด เข้าใจหรือยัง แล้วแต่อะไรมันมาผ่านหน้า มือนี่หลวงตาเอามันหมดละมือนั้นนะ บ่ได้กำหนดว่ากล้วยจ้าวกล้วยหอม ถุงสักกะโยงขึ้นฟ้าขึ้นฟ้า ขึ้นบ่ขึ้นก็ช่างเถอะ ขออย่ามาผ่านหน้านะ ได้เต็มพุงก็ไปเลย เข้าใจปล่ะ เหาะบ่เหาะก็ช่างหัวมันเถอะ เข้าใจปล่ะ

บ้านสามผง เราเคยมาเที่ยวอยู่หลายครั้งหลายหนแล้วเที่ยวกรรมฐาน มันก็เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ อย่างนี้ละ มันนานแต่ ต้นไม้อะไรก็เปลี่ยนแปลงไปหมด วัดป่าสามผง แต่ก่อนเป็นอย่างหนึ่ง เดี่ยวนี้เป็นอีกสภาพหนึ่งจำไม่ได้ละ มันเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ วันนี้มาก็พูดไปเรื่อยเทศน์ไปเรื่อย กล้วยจ้าว กล้วยหอม สักกะโยงขึ้นฟ้า คือถุงพาขึ้นเข้าใจไหม กล้วยจ้าว กล้วยหอมมันส้วยลงๆ ถุงมันสักกะโยงขึ้นฟ้าเทศน์ให้ฟัง เข้าใจปล่ะ

วันนี้คนก็มากด้วย เต็ม ข้างหลังก็เยอะข้างหน้าก็เยอะ ข้างหลังมีพระ ข้างหน้าก็มีประชาชนจำนวนมากมาย โดยศรัทธาญาติโยมบ้านสามผงเรา ตั้งขึ้นเพื่อเป็นมหากุศลผลประโยชน์แก่บ้านและประชาชนทั่วๆ ไป วันนี้เป็นวันการกุศลที่ท่านทั้งหลายได้มาบำเพ็ญ หลวงตาก็อุตสาหมาจากวัดป่าบ้านตาด มาถึงที่นี่เป็นเวลา ๒ ชั่วโมงกับ ๕๐ นาที ไม่ใช่เล่นๆ นะ ออกจากวัดมาถึงที่นี่ เดินทางด้วยรถยนต์ มา ๒ ชั่วโมงกับ ๕๐ นาทีนับว่าไกลพอสมควร ทางมันมาขลุกขลักเอาตอนบ้านชำเข้ามานี้ละ ทางโน้นก็เรียบๆ มา วันนี้ก็ได้มาเยี่ยมบรรดาพี่น้องทั้งหลาย

แต่ก่อนหลวงตาบ๊วกก็เคยมาเที่ยวทางสามผงไม่รู้กี่ครั้งก็หน มาเที่ยวกรรมฐานนั้นแหละ สมัยนั้นท่านอาจารย์บุญมาท่านยังอยู่ที่นี้ สมัยที่เรามาเที่ยวที่นี้ ท่านอาจารย์บุญมาอยู่ที่นี้ ได้มาพักอยู่ที่นี้บ่อยๆ วัดป่าสามผงเรา วันนี้ก็ได้มาอีกในงานที่พี่น้องทั้งหลายตั้งเป็นมหากุศลขึ้นมา แล้วนิมนต์หลวงตามาฉลองความดีงามของท่านทั้งหลายที่พากันบำเพ็ญในคราวนี้ นับว่าเป็นมหากุศลเป็นมหามงคลแก่พี่น้องทั้งหลายเป็นอย่างมากทีเดียว

การกุศลผลบุญอย่าให้ห่างจากใจ สิ่งอื่นสิ่งใดจะมีมามากน้อยอย่าลืมนุญลืมหุศล อย่าลืมนศีลศีลธรรม ศีลธรรมเป็นสิ่งสำคัญมากเป็นเครื่องประดับน้ำใจ มีศีลธรรมประดับใจจะทุกซ่จะจนก็พออยู่พอไปคนเรา เงินทองกองเท่าภูเขา ไม่มีศีลธรรมภายในใจเลย เรียกว่าอยู่ด้วยความเหือดแห้ง หากความสุขความสบายใจไม่ได้ ขอให้ท่านทั้งหลายจดจำให้ดี ข้างนอกกองธาตุขันธ์ของเราที่มีปากมีท้องมีความจำเป็น มีการเป็นอยู่พวยเป็นธรรมดา ก็ให้พากันวังแต่นชวนชวยด้วยความสุจริตธรรม แล้วเพื่อปากเพื่อท้องของเรา ทางภายในจิตใจก็ขอให้บำเพ็ญ

ไปที่ไหนอย่าลืมนคำว่าพุทโธ ๗ คำว่าพุทโธนี้เป็นคำของศาสดาทุกๆ พระองค์ อยู่ในคำว่าพุทโธคำเดียวนี้หมด พอเราว่าพุทโธเท่านั้นกระเทือนถึงพระพุทเจ้าทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุ เพราะพระพุทเจ้ามาตรัสรู้แล้วตรัสรู้เล่า หลายครั้งหลายหน หลายองค์หลายท่าน มีจำนวนมากมาย พอเราระลึกถึงพุทโธคำเดียวเท่านั้น ก็เป็นมหามงคลแก่จิตใจของเราอย่างมากทีเดียว อย่าพากันลืมนพุทโธนะ ไปที่ไหนจะทุกซ่จะจนก็ตาม ใจอย่าจนจากศีลจากธรรม มีพุทโธเป็นต้น นั้นเป็นของดีนะ

พระพุทเจ้าเลิศเลอก็คือธรรมเป็นเครื่องส่งเสริมพระองค์ บำเพ็ญจนได้ตรัสรู้เป็นศาสดาสอนโลกขึ้นมา มีจำนวนไม่น้อย พระพุทเจ้าแต่ละพระองค์ๆ ล่วงไปแล้ว จำนวนไม่น้อยนะ และนี่ยังจะมาตรัสรู้ต่อไปอีก ท่านบอกไว้เพียงย่อมนย่อ เช่นจากนี้แล้ว ก็จะมีพระอรียเมตไตรยมาตรัสรู้เป็นองค์สุดท้ายในภัทร์กัปนี้ จากนั้นแล้วก็มีพระพุทเจ้ามาอีก ท่านเรียงลำดับไว้พอสมควรว่า ๑๐ พระองค์ องค์นี้ผ่านไปองค์

นั้นมาตรัสรู้ๆ เปลี่ยนกันมาเรื่อยๆ ทายกันมาเรื่อยๆ เพื่อสอนประชาชนโปรดสัตว์โลก
ที่มีความทุกข์จนขั้นแค้นด้วยศีลด้วยธรรม วัตถุประสงค์ของเงินทองมีไม่อด อยู่ที่ไหนเต็มไป
ด้วยวัตถุประสงค์ของเงินทอง หากวันตายก็ตายทิ้งเปล่าๆ สิ่งเหล่านั้นไม่หมด

แต่บุญกุศลไม่มีในใจนี้ ถึงจะมีมากน้อยเพียงไรก็เรียกว่าคนเหือดแห้งภายในใจ
ไปที่ไหนเหือดแห้ง คนไม่มีธรรมในใจไปที่ไหนเกิดที่ใด มีตั้งแต่ความเหือดแห้งภายใน
จิตใจ เกิดชาติใดเป็นชาติที่เหือดแห้ง ภพใดภพเหือดแห้ง เต็มไปด้วยทุกข์ๆ ใครอยาก
ไปเกิด เพราะฉะนั้นเมื่อเราไม่อยากไปเกิดในภพที่เหือดแห้งกันดารไม่มีความสุขความ
สบายแล้ว ให้พากันสร้างบุญสร้างกุศลให้มีความสุขเย็นไปด้วยบุญด้วยกุศล เกิดในภพ
ใดชาติใดจะสุขเย็นภายในจิตใจ ถ้าไม่มีบุญมีกุศล ไม่มีธรรมในใจแล้ว ภพชาติของเรา
ไม่แน่นอนนะ

มันเกิดได้ทุกแห่งทุกหนจิตดวงนี้ มันไม่ตายจิตดวงนี้ แม้จะไปตกนรกหมกไหม้
ตั้งก็กัปกัปกัลป์ก็ยอมรับว่าทุกข์ ทุกข์มากทุกข์น้อยเพียงไร สัตว์นรกจมอยู่ในนรกนั้น
ยอมรับกันว่าเป็นทุกข์ๆ แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจ ใจนี้ไม่มีคำว่าตาย คำว่าตายกับใจดวง
นี้ไม่มี สมมุติว่าตกนรกหมกไหม้ก็กัปกัปกัลป์ ก็ไปเสวยกองทุกข์อยู่ในนั้น ที่นี้โลกนี้เป็น
โลกอนิจจัง ไม่เปลี่ยนช้าก็เปลี่ยนเร็วเปลี่ยนมาเรื่อยๆ เมื่อพ้นจากนรกขึ้นมาก็เรียกว่า
เปลี่ยนมาเรื่อยๆ

มาเป็นมนุษย์แล้วสร้างคุณงามความดีเข้าไปใส่ตัวเอง ก็กลายเป็นจิตใจที่มีศีลมี
ธรรม ใจมีความสุขความเจริญขึ้นโดยลำดับลำดับ เอาจนกระทั่งสุดขีดจนกลายเป็นใจ
ของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์ไปแล้ว เป็นใจที่หลุดพ้นจากทุกข์ นั้นท่านเรียกว่า
ธรรมธาตุ ภายในจิตใจของท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วคือจิตนั้นเป็นธรรมธาตุ นี้ก็ไม่ตาย
กลายเป็นธรรมธาตุไปเลย ตั้งแต่ไหนแต่ไรจิตไม่เคยตาย สุดท้ายก็กลายเป็นธรรมธาตุ
ครอบโลกธาตุอยู่นี้แหละ นี่คือธรรม ธรรมภายในใจ

ท่านผู้ใดก็ตามเมื่อได้บรรลุธรรมขั้นนี้ขึ้นแล้วจะรู้ตัวเองว่า จิตนี้เป็นธรรมธาตุ
แล้วอยู่ในร่างกายอันเน่าเฟะนี้ละ ร่างกายมันเน่าเฟะ ทุกสิ่งทุกอย่างในร่างกายหาขึ้นดี
ไม่ได้เลย มีตั้งแต่ความเน่าเฟะความสกปรกรกรุงรัง แต่ใจที่มีธรรมภายในตัวเองนั้น
เป็นธรรมธาตุ สะอาดแบบอัสจรรย์ ให้พากันสั่งสมความดีงามทั้งหลายเข้าสู่ใจของตน
ไม่เช่นนั้นจะตายทิ้งเปล่าๆ

เราเกิดมานี้เกิดมาจากภพใดชาติใดเราไม่รู้ แต่เกิดทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าจะเกิดมาจากภพ
ใดชาติใดเป็นสัตว์ตัวใด เป็นสัตว์นรกอเวจี เปรตผีหรือเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมใด
มาเกิด มาจากทุกแห่งทุกหนที่มาเกิดเป็นมนุษย์อยู่เวลานี้ นะ ไม่ใช่มาที่แห่งเดียวนะ มา
จากภพชาติต่างๆ ชาติต่ำชาติสูงแล้วแต่กรรมของตัวเองจะพาไปต่ำไปสูง รวมตัวแล้ว

พอดีได้ก็คือเกิดเป็นมนุษย์ด้วยกัน ดังที่เราเห็นอยู่เวลานี้ นี่เราเป็นมนุษย์ มันเคยเกิด เคยตายในภพใดชาติใดกำเนิดใด นรกอเวจีที่ไหน เมืองพรหมโลกหรือสวรรค์แดนใดก็ตาม เราก็มารู้เวลาเรามาเกิดเป็นมนุษย์นี้ เมื่อเกิดเป็นมนุษย์ก็รู้ดีรู้ชั่ว รู้ผิดรู้ถูก รู้บาปรู้ บุญคุณโทษ ประโยชน์หรือไม่ใช่ประโยชน์ต่างๆ แล้วให้พากันงดเว้นในสิ่งไม่ดีทั้งหลาย ที่เราทราบแล้วให้ปิดออกๆ ให้สร้างตั้งแต่ความดีงามเข้าสู่จิตใจของเรา

จิตใจที่มีความดีงามเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงแล้ว จะเป็นจิตใจที่ยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบาน ภาพของจิตใจที่มีคุณธรรมหล่อเลี้ยงแล้วจะไปเกิดในภพที่ดี อย่างน้อยก็มนุษย์ ผู้มีศีลมีธรรมน่ากราบไหว้บูชา มากกว่านั้นก็จะได้ไปเกิดเป็นเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เป็นลำดับลำดับ เมื่อสูงสุดที่สร้างความดีงามได้เต็มหัวใจแล้วก็ผ่านขึ้นไปนิพพานเท่านั้น เมื่อถึงนิพพานแล้วเป็นบรมสุข ไม่ต้องกลับมาเกิดแก่เจ็บตายอีก เหมือนโลกทั้งหลายและเหมือนเราๆ ท่านๆ นี่ที่เคยเกิดแก่เจ็บตายจนนับไม่ถ้วน

พอบุญกุศลเต็มหัวใจแล้วถึงขั้นดับภพชาติ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา เป็นต้น ใต้ขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว ภพชาติไม่มี เหลือแต่ธรรมทั้งแท่งท่านเรียกว่าธรรมธาตุ อันนี้แหละที่เรียกว่านิพพานเที่ยงก็ไม่ผิด เรียกว่าธรรมธาตุก็ได้ นิพพานเที่ยงก็ได้ ใจดวงนี้ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา กฏ อนิจจัง ทุกขัง อนตตตา เข้าไปเกี่ยวข้องเลยจึงเรียกว่านิพพาน นอกนั้นมีกฏ อนิจจัง ทุกขัง อนตตตา ความไม่แน่นอนหนาถาวรครอบงำอยู่จนได้ๆ ไม่ช้าก็เร็วครอบงำกันอยู่เสมอ อยู่อย่างนั้นเรื่อยมาในโลกธาตุนี้ เว้นท่านผู้ที่บำเพ็ญ กอการกุศลผลบุญให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย จนกระทั่งจิตถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วเรียกว่านิพพานเที่ยง จิตนี้เป็นธรรมธาตุ ผู้นี้เสวยบรมสุขโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ความทุกข์แม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่เข้าไปเกี่ยวข้องเลย

จึงขอให้พากันบำเพ็ญกอการกุศลผลบุญที่จะเป็นประโยชน์แก่เรา ดังท่านทั้งหลายมาบริจาคน้อยนี้ วัตถุนี้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นได้ จะไปทำอะไรก็ได้วัตถุทานของเรา เงินทองข้าวของที่นำมา เราไปทำประโยชน์อะไรก็ได้ แต่ส่วนบุญส่วนกุศลที่เราเป็นผู้บริจาคนั้นย้อนกลับมาเป็นของเราโดยทั่วหน้ากัน ไม่มีที่ใครจะมาขอแบ่งปันปันส่วนเอาได้เลย เป็นบุญของเราโดยแท้ จึงขอให้พากันสร้างบุญสร้างกุศล บุญกุศลนั้นไม่หายไปไหนแหละ ใจไม่ตายบุญกุศลก็ไม่ตาย ติดแน่นอยู่กับใจ

เมื่อมีบุญมีกุศลมากขึ้นๆ ภาพชาติที่อยู่ที่เราดีก็ดีขึ้นๆ สุดท้ายก็ผ่านหมดภพชาติดีชั่วอะไรขึ้นชื่อว่าสมมุติ แล้วมันก็มีสุขมีทุกข์อยู่ในนั้น ตามขั้นภูมิของมัน แล้วตัดขาดออกหมดเหลือแต่จิตที่บริสุทธิ์ล้วนๆ แล้วก็นิพพานเที่ยงอยู่ที่หัวใจของท่านผู้สิ้นกิเลสอันเป็นตัวยุติพาผันแปรตลอดเวลา ได้แก่กิเลสนั้นแหละรบกวนมากที่สุด ให้สัตว์โลกได้รับความลำบากลำบากอย่างก็มีแต่กิเลส พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจาก

ใจแล้วเท่านั้น ไม่มีอะไรกังวลใจ เหลือแต่ธรรมชาติ แม้แต่อยู่ในร่างกายที่ท่านยังไม่ตาย ยังไม่นิพพานก็เป็นธรรมชาติครองร่าง คือกองกระดูกในตัวของคุณแต่ละคนๆ อันนั้นเป็นธรรมชาติอยู่ภายในแล้ว ให้พากันสร้างบุญสร้างกุศลให้ดี

พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ตรัสไว้เป็นแบบเดียวกัน ไม่มีองค์ใดที่โกหก หลอกหลวงโลก ในบรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายมีมากมีน้อยเพียงไร ตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว แสดงธรรมสอนโลกเป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบๆ เหมือนกันหมด เราขอให้ปฏิบัติ ตนให้เป็นคนดี เดินตามรอยพระพุทธเจ้า จะเท่ากับเราตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกฝีก้าว นั้นแล ยืนก็นึกถึงพุทโธ เดินก็นึกถึงพุทโธ นั่งก็นึกถึงพุทโธ นอนระลึกถึงพุทโธจนกระทั่งหลับ นี่เรียกว่าตามเสด็จพระพุทธเจ้าอยู่ตลอดเวลา เวลาตายก็ติดแนบกับพระพุทธเจ้า ไปเลย ไปสู่สุคติโลกสวรรค์เป็นอย่างน้อย ถ้าชำระจิตใจของตนให้บริสุทธิ์เหมือนพระพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลายแล้ว ตายแล้วก็นิพพานไปเลยเท่านั้น

เพราะคำว่าสวรรค์ คำว่าพรหมโลก นิพพานไม่ใช่เป็นธรรมครี ธรรมล้ำสมัย ธรรมพอดิบกับสัตว์โลกที่ทำกันอยู่ทุกวันนี้ ใครทำกรรมชั่วขนาดไหน ผลชั่วก็ติดอยู่กับ คนนั้นขนาดนั้น ใครทำกรรมดีขนาดไหน ผลดีก็ติดอยู่ภายในใจขนาดนั้น ใครทำดีสุด ยอด ผลดีอันสุดยอดก็เข้าสวามที่ใจ กลายเป็นใจที่บริสุทธิ์พุทโธขึ้นมา เป็นใจที่ว่าหาย ห่วงแล้วเรื่องความเกิด ตาย แยกภพแยกชาติในชาติใดๆ ชาติละขั้นไปหมด เวลา ธรรมได้ชำระกิเลสตัวพาให้เกิดให้ตายได้ชาติละขั้นลงไปจากใจ ให้พากันบำเพ็ญให้ดี

ธรรมเหล่านี้เป็นธรรมเหมาะสมตลอดเวลา อกาลิโก ไม่มีคำว่าครีว่าล้ำสมัย ทำ บาบเป็นบาปทันที ทำบุญเป็นบุญทันที ท่านเรียกว่าอกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา มาลบล้างได้เลยถ้าทำลงไป ทั้งดีและชั่ว ใครทำเป็นของคณนั้น ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีได้ดี ให้พากันอุตสาหะพยายามตั้งอกตั้งใจ ที่ท่านว่านรกก็ดี สวรรค์ก็ดี พรหมโลกก็ดี นิพพานก็ดี เป็นธรรมที่ทันกับเหตุกับผลอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่ธรรมครีธรรมล้ำสมัย เห็น ไม่เห็นก็ตาม เหมือนอย่างต้นไม้และหัวตอ คนตาบอดเดินไปก็ชนเอาๆ

จะเหมาว่าเราไม่เห็นจึงชนอย่างนี้ก็ได้ เพราะเราตาบอดเราก็ไม่เห็น ผู้ตาดี เขาหลีกเลี่ยงทั่วโลกลงดินแดน เขาปลอดภัยๆ แต่เราตาบอดคนเดียวก็โดนเอา สองคน โดนเอา สามคนโดนเอา เป็นทุกข์ไปด้วยกันทั้งหมดคนตาบอด คนตาดีหลีกเลี่ยงไปได้ ทั้งนั้น ไม่มีใครมาโดนต้นไม้หรือหัวตอเหล่านี้ ให้เราคัดเลือกให้ดี ใจบอดมันชอบจะ ทำตั้งแต่ความชั่วซึ่งเป็นเหมือนหัวตอ แล้วก็ไปโดนเอาหัวตอ โดนเอาชวากเอาหนามที่ จะมาเป็นภัยแก่ตนเอง ให้หลีกเลี่ยงออกไปด้วยความดีของเรา

อันใดที่ดีให้พากันเสาะแสวงหา อันใดชั่วไม่ดีแล้วก็ให้พากันละกันปล่อยวาง ปล่อยวางหมดโดยสิ้นเชิงแล้วจะรู้ประจักษ์ใจเหมือนพระพุทธเจ้า และพระอรหันต์ท่าน

รู้ ท่านรู้ประจักษ์ภายในจิตใจ ดังที่พระพุทธเจ้าท่านแสดงประกาศให้เป็นสักขีพยาน หรือให้เป็นที่ยืนยันแก่พวกเบญจวัคคีย์ทั้งหลาย ท่านว่า ญาณนุจ ปน เม ทสฺสนํ อุทปาทิ ญาณคือความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเรบแล้ว อยมนฺตฺมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ที่มาเกิดอีกมีชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย นตฺถิทานิ ปุณฺพุกโว ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่มาเกิดให้ได้รับความทุกข์เหมือนดังที่เคยเป็นมาอีกต่อไปแล้ว

นี่เป็นพระวาจาของพระพุทธเจ้าที่แสดงให้เห็นเบญจวัคคีย์ฟัง และพระอัญญาโกณฑัญญะก็ได้ดวงตาเห็นธรรมคือหลักความจริงว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพหนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นย่อมดับเป็นธรรมดา นี่ท่านแสดงทางปริยัติ ท่านพูดกลางๆ เป็นคำสุภาพ ไม่ได้เหมือนทางภาคปฏิบัติ ทางภาคปฏิบัติรู้เห็นขั้นนี้เรียกว่าสะดุดอย่างแรง สะดุดใจอย่างแรง พูดอุทานออกมาก็อย่างถึงใจ อย่างที่ว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพหนฺตํ นิโรธธมฺมํ ทางปริยัติท่านพูดเป็นกลางๆ ว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นย่อมดับเป็นธรรมดา

แต่ธรรมะที่เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติของผู้บำเพ็ญทั้งหลาย สะเทือนใจอย่างหนัก การแปลจึงเน้นหนัก ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพหนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น นี่ภาคปฏิบัติที่ท่านรู้เห็นขั้นภายในใจ ปฏิเสธได้หมด สิ่งใดก็ตามเกิดขึ้นแล้วดับทั้งนั้น สิ่งใดที่ไม่ดับคือธรรมที่ท่านรู้ขึ้นเวลานั้นเป็นเครื่องรับกันนั้นละ อย่างน้อยก็โสดาขึ้นไป โสดาคือกระแสของพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว ธรรมชาตินี้ไม่ดับ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น แต่อันนี้ไม่ดับ นี่เป็นเครื่องยืนยันกัน

นั่นละธรรมของพระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้ พระอัญญาโกณฑัญญะก็ได้อุทานขึ้นมาเป็นสักขีพยานในธรรมทั้งหลาย ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งมาบัดนี้ ธรรมนี้ไม่เคยครี เคยล้าสมัย กิเลสก็เหมือนกัน ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีได้ดีด้วยกันทุกคน ให้พากันอุตสาหะพยายามทำดี การทำความดีนั้นมักจะไฝ่ฝืน ไฝ่ฝืนไม่ได้ กิเลสเอาไปกินหมด ความซี้เกียจซี้คร้านความท้อถอยอ่อนแอ ความไม่เชื่อบุญเชื่อกรรม กลืนไปกินหมด แล้วสร้างตั้งแต่สิ่งที่จะเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตนนั้นแหละ ตายแล้วก็จมกันๆ ทั้งๆ ที่ว่านรกไม่มี ผู้ที่ว่านรกไม่มีนั้นละตัวแก่ๆ ที่มันจะไปตกนรกหลุมที่ลึกที่สุด พวกเขาก็คือตัวแก่ๆ ตัวว่านรกไม่มี ผู้ที่เชื่อว่านรกมีจะไม่ทำความชั่วอันเป็นทางไปนรก จะทำตั้งแต่ความดีงามก็ไปสู่สวรรค์ชั้นพรหม สุดท้ายก็ไปนิพพานได้ จงพากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

วันนี้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ร่วมศรัทธากันมาบริจาคนาน ให้เป็นการกุศลมหากุศลแก่เราทั้งหลายเอง และเป็นคติตัวอย่างแก่กุลบุตรสุดท้ายภายหลัง เขาจะได้ถือ

เป็นแนวทางดำเนินเพื่อความดีงามต่อไป เราทั้งหลายที่ดำเนินก็ขอให้ดำเนินต่อ ๆ ไป เอาจนสุดขีดหมดลมหายใจแล้วค่อยหยุด การสร้างความดีอย่าไปถอย สร้างความดี สร้างเท่าไรยิ่งดี ๆ พระพุทธเจ้าท่านเคยเป็นพระพุทธเจ้าเมื่อไร พอตรัสรู้ผางขึ้นมา เท่านั้น พระองค์ไม่ต้องไปถามใครเลย เป็นศาสดาโดยสมบูรณ์ในขณะนั้น เรียกว่า สนฺทิฎฐิโก ทรงเห็นผลงานของพระองค์อันสุดยอดในขณะนั้นทันที

สาวกทั้งหลายก็เหมือนกันเป็น สนฺทิฎฐิโก เห็นผลงานของตนขั้นสุดยอดแล้ว ก็พ้นแล้วจากกองทุกข์ทั้งหมดไม่ต้องกลับมาเกิดอีก นี่เรามาปฏิบัติตัวของเรา ผลงานของเราที่เกิดจากความดีงามได้มากน้อยเพียงไร เราจะเป็น สนฺทิฎฐิโก รู้ในตัวของเราเอง ๆ จนกระทั่งผลงานเต็มที่แล้ว เราก็เป็น สนฺทิฎฐิโก รู้ผลงานของตนโดยสมบูรณ์ จงพากัน ตั้งอกตั้งใจนะบรรดาพี่น้องทั้งหลาย

วันนี้หลวงตากี้ได้ถือโอกาสมาเทศนาว่าการ การเทศนาว่าการนี้เราอยากจะพูดตามหลักความจริง เราไม่ได้พูดเพื่อโอ้อวด เพื่อโกหกมาหาท่านทั้งหลาย การเทศนาว่าการในประเทศไทยเรานี้รู้สึกจะเป็นหลงตาบวละเป็นธรรมถึกเอือก เทศน์ทั่วประเทศไทยตลอดมา ตั้งแต่เริ่มเข้ามาช่วยชาตินี้ก็ไม่ใช่น้อย ๆ จังหวัดไหน ๆ เทศน์หมดเลย ก่อนหน้านั้นก็เทศน์มากขนาดไหน มาระยะนั้นก็เทศน์ จากระยะนั้นมาจนขณะนี้ก็ยังเทศน์ เทศน์มากต่อมาก เทศน์เต็มเม็ดเต็มหน่วย เทศน์สอนตนได้แล้วเทศน์สอนคนอื่นก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย นี้พูดตามหลักความจริง เราเทศน์สอนตนได้แล้ว

เราไม่มีทางสงสัยในเรื่องความเกิดตายของเรา ไม่มีอะไรมีน้ำหนักต่างกัน เกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วก็เกิด เป็นเรื่องของสัตว์ เราจะมีเพียงครั้งเดียวนี้เท่านั้น จะไม่มีต่อไปอีก.นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว ต่อไปอีก ชาติของเราที่เกิดทับกันอยู่นี้จะไม่มี นี้รู้มาจากใจด้วย สนฺทิฎฐิโก เราปฏิบัติธรรมมาตั้งแต่ออกบวช วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๗๗ นั้นเป็นวันบวชของเรา กิริยามารยาท ความรู้ความเห็นที่เคยเป็นมาจากฆราวาส อันหาเขตหาแดนไม่ได้ดีเข้ามาสู่ธรรมสู่วินัย เดินตามรอยของศาสดา

คือ พระธรรมพระวินัยนั้นแลเป็นศาสดา เดินตามรอยท่านมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เราไม่เคยปลีกแฉะจากร่องรอยที่ศาสดาสอนไว้ด้วยสาวกชาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว ผลก็ปรากฏเป็นลำดับลำดับมา ในเบื้องต้นก็เรียนเหมือนโลกเขาทั้งหลายเรียน เพื่อจดเพื่อจำเพื่อเป็นแบบแปลนแผนผัง จากนั้นก็ยึดเอาแบบแปลนแผนผังออกมาเป็นข้อปฏิบัติ มีหลวงปู่ใหญ่คือหลวงปู่มั่นเราเป็นโรงงานใหญ่ คอยแนะนำสั่งสอนตลอดเวลา เราก็ออกปฏิบัติด้วยความมุ่งมั่น เพื่อแดนพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น มั่นแน่นอยู่ในใจไม่เคยลดละ จะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนก็ตาม แต่ความมุ่งมั่นจะให้ถึงพระนิพพานในชาตินี้เป็นความหนักแน่นตลอดในหัวใจ

จะยากลำบากขนาดไหน ความมุ่งมั่นอันนี้ไม่เคยย่อหย่อนเลย ไม่เคยอ่อนแอ ดำเนินไปจนกระทั่งเต็มกำลังความสามารถ ถึงขนาดที่ว่าหมดแล้วเรื่องความสงสัย วุฒิศั พุทธุมจริย์ กต ุภณียี พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว งานที่ควรทำคือการฆ่ากิเลสซึ่งเป็น เรื่องยากที่สุด โลกไม่อยากฆ่ากัน แต่ธรรมฆ่าลงไปจนประพตติพรหมจรรย์ได้อยู่จบ แล้ว ฆ่ากิเลสขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจแล้ว บัดนี้ไม่มีภพชาติต่อไปอีก ได้ประกาศข้าง ขึ้นมาในหัวใจ พุดให้มันชัด ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ในผลงานปัจจุบันมีหรือไม่มี

พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วสอนโลกไว้ด้วยสวากขาตธรรมว่าตรัสไว้ชอบแล้ว เรา ปฏิบัติชอบตามที่ท่านสอน ความรู้ชอบหรือไม่ชอบมาประจักษ์อยู่ในใจของเราแล้วว่า บัดนี้เราจะไม่กลับมาเกิดแล้ว ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ได้ประจักษ์แล้วเวลานี้ จึง มาแนะนำสั่งสอนพี่น้องทั้งหลายด้วยความเมตตาสงสาร หายห่วงเรื่องความเป็นของ ตัวเอง ไม่มี ความเป็นของตัวเองจะเป็นจะตาย ตัวเองตายแล้วจะไปตกนรกหลุมไหน ไปสวรรค์นิพพานชั้นไหน ไม่สนใจ ความพออย่างอัศจรรย์อยู่ในหัวใจ หัวใจกับธรรม เป็นอันเดียวกันแล้วเป็นที่พอใจ

เราสอนโลกด้วยความเป็นที่พอใจในหัวใจของเรา ไม่ได้สอนแบบลูบๆ คลำๆ อย่างนั้นอย่างนี้ เราเชื่อมั่นว่านรกมีหรือไม่มี หมอบราบเลย สวรรค์มีหรือไม่มี หมอบ ราบเลย นิพพานมีหรือไม่มี หมอบราบ ประจักษ์แจ้งด้วยหัวใจของเราเอง จะไปมเงา ที่ไหนละ นี่ละธรรมะที่มาสอนพี่น้องทั้งหลาย สอนด้วยความจริงจัง ด้วยความรู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ จากการปฏิบัติจริง ๆ ไม่เหลวไหล ธรรมะเป็นธรรมะไม่เหลวไหล ใคร ปฏิบัติตามก็รู้เห็นตามกำลังของตนโดยลำดับจนพ้นทุกข์ได้ นี่ก็ปฏิบัติตนเต็มกำลัง ความสามารถของตนจนหายสงสัย เรื่องเกิดเรื่องตายหมายป่าช้าต่อไปอีก เราบอกว่า เราไม่มี หมดแล้วสิ้นแล้วในชาตินี้ จะเกิดเพียงชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น ประจักษ์

นี่เป็นการคุยโม้อวดท่านทั้งหลายหรือ เราหาแทบเป็นแทบตาย เอาความดี ประมาณสัก ๕ บาทมาให้ท่านทั้งหลายได้ชมบ้าง ในความดีของเราที่ได้ผลมานี้ แล้ว พอใจไหมละ หรือว่าหลงตาบวันนี้โอ้อวด หลงตาไม่ได้โอ้อวด เวลาลูบเวลาคำ ล้มลุก คลุกคลานก็เอาจนน้ำตาาร่วงบนภูเขาก็มี่ สู้กิเลสไม่ได้เราก็เคยพูดให้บรรดาพี่น้อง ทั้งหลายฟัง เอาจนกระทั่งน้ำตาาร่วงบนภูเขา คือสู้กิเลสไม่ได้ ตั้งสติพับล้มผล็อย ๆ

โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น เข้าหาท่านอบรมแล้วกลับออกมาล้มทั้ง หายๆ หายไม่ใช่หางยธรรมดา หายหมาเสียชีวิต ถ้าหางยแมวมันตบได้นะ มันตบก็ เจ็บเหมือนกัน แมวตบ แต่หมาตบไม่เจ็บ นี่เราเป็นแบบหางยหมา ในขั้นนั้น แล้วฟิต เข้าไป ๆ ไม่หยุดไม่ถอยด้วยความมุ่งมั่น ก็ค่อยก้าวขึ้นมา พลิกขึ้นมาได้พลิกตัวขึ้นมา ได้ ต่อไปก็ฟาดกิเลสให้มันหางยหมา ๆ ไปเลย สุดท้ายเอากิเลสให้ขาดสะบั้นไปจากใจ

ทรงความบริสุทธิ์เต็มหัวใจแล้วถามหานิพพานทำไม นิพพานอยู่ที่ไหน ก็อยู่กับความบริสุทธิ์ของใจ ความเลิศเลออยู่ที่นั่นหมด ว่านิพพานก็อยู่ที่นั่น ว่าธรรมธาตุก็อยู่ที่นั่นหมดแล้ว ถามหาอะไร

นี้ได้ทรงไว้หมดแล้วในธรรมทั้งหลายที่กล่าวนี้ จึงได้มาสั่งสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลายด้วยความเมตตาสงสาร เราสอนด้วยความสัตย์ความจริงตามที่ได้รู้ได้เห็นภายในใจ เราไม่มีอดีต อนาคต ปัจจุบันก็รู้เท่าทัน ความบริสุทธิ์ไม่มีอดีต อนาคต กฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไม่ถึงธรรมชาติที่บริสุทธิ์สุดส่วนแล้ว นอกนั้นก็กฎอนิจจังเข้าครอบงำทั้งนั้น นี้ครอบไม่ได้ ก็ได้นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย ให้อุตส่าห์พยายามตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ

ธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ใช่ธรรมโมฆะ ธรรมที่ทันสมัย ทันกิเลส ฆ่ากิเลสให้ตายได้เช่นเดียวกับครั้งพุทธกาล ธรรมเครื่องมือฆ่ากิเลสก็เป็นอันเดียวกัน กิเลสก็ประเภทเดียวกัน เอาธรรมประเภทที่พระพุทธเจ้าเคยฆ่ากิเลส และสาวกทั้งหลายเคยฆ่ากิเลสมาฆ่ากิเลสก็ฆ่าได้ด้วยกันนั้นแหละ ให้พากันตั้งอกตั้งใจฆ่ามันลงไป ความขี้เกียจ ขี้คร้านความไม่เอาไหนนี่คือตัวกิเลส ดีไม่ดีว่านรกไม่มี สวรรค์ไม่มีนี่ก็คือตัวกิเลสตัวมืดบอดที่สุด ออกจากนั้นก็ว่าตายแล้วสูญ ตัวนี้ยิ่งหนามาก ตายแล้วสูญแต่มันไม่สูญ มันมาตกรนรกหมกไหม้อยู่คือผู้ว่าตายแล้วสูญนั้นละ พากันจำเอานะ

เทศนาว่าการเทศน์ไปเทศน์มา รู้สึกว่าเหน็ดเหนื่อยในธาตุในชั้นนี้ บรรดาพี่น้องทั้งหลายที่มาทำบุญให้ทานในวันนี้ก็ได้ฟังทั่วถึงกัน การฟังอรรถฟังธรรมได้บุญได้กุศลอย่างลึกซึ้งภายในจิตใจ การบริจาคตานก็เป็นบุญประเภทหนึ่ง การได้ยินได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมเข้าสู่จิตใจ เพื่อนำไปปฏิบัติให้เป็นที่ซึ่งของใจก็เป็นผลอีกประเภทหนึ่งอย่างอัศจรรย์ การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่กาลเวลาและธาตุชั้นนี้ จึงขอความสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ